

Bruxelles, den 24. november 2005

REGIONSUDVALGETS PERSPEKTIVRAPPORT

af 17. november 2005

om

**Gennemførelse af direktivet om deponering af affald (1999/31/EF)
på regionalt og lokalt plan**

REGIONSUDVALGET HAR -

under henvisning til Kommissionens beslutning af 10. december 2004 om i henhold til EF-traktatens artikel 265, stk. 1, at anmode Regionsudvalget om at udarbejde en perspektivrapport om direktivet om deponering af affald (1999/31/EF) på regionalt og lokalt plan,

under henvisning til samarbejdsprotokollen af september 2001 mellem Kommissionen og Regionsudvalget, hvori "Kommissionen opfordrer Regionsudvalget til at udarbejde strategiske dokumenter, der behandler emner, Kommissionen anser for vigtige; sådanne "perspektivrapporter" indeholder en dybtgående analyse af aktuelle problemer inden for de områder, hvor Regionsudvalget råder over de fornødne lokale informationskilder",

under henvisning til formandens beslutning af 20. januar 2005 om at henvise det forberedende arbejde til Underudvalget for Bæredygtig Udvikling,

under henvisning til Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald,

under henvisning til Beretning fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om de nationale strategier til reduktion af deponeringen af bionedbrydeligt affald, jf. artikel 5, stk. 1, i direktiv 1999/31/EF om deponering af affald (KOM(2005) 105 endelig),

under henvisning til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (affaldsrammedirektivet) ændret ved direktiv 91/156/EØF, 91/692/EØF og ved beslutning 76/431/EØF, 94/3/EF og 96/350/EF,

under henvisning til sin udtalelse om Meddelelse fra Kommissionen om På vej mod en temastrategi for affaldsforebyggelse og genanvendelse (KOM(2003) 301 – CdR 239/2003¹),

under henvisning til resultaterne af den af Regionsudvalget² foranledigede undersøgelse af Gennemførelse af direktivet om deponering af affald (1999/31/EF) på regionalt og lokalt plan,

under henvisning til forslag til Regionsudvalgets perspektivrapport (CdR 254/2005 rev. 1), som blev vedtaget af Underudvalget for Bæredygtig Udvikling den 6. oktober 2005 med Wim van Gelder, kongelig kommissær for provinsen Zeeland (NL/PPE), som ordfører,

¹ EUT C 73 af 23.3.2004, s. 63.

² Resultaterne af undersøgelsen offentliggøres inden udgangen af 2005. Næsten 200 regionale myndigheder fra 23 medlemsstater har deltaget i undersøgelsen, der fandt sted i juni og juli 2005. Yderligere oplysninger om undersøgelsens resultater er anført i bilaget (foreligger kun på engelsk).

og ud fra følgende betragtninger:

- 1) De seneste årtier er mængden af affald i Europa blevet betydeligt større. Forebyggelse, behandling og deponering af affald er nogle af EU's største miljødforordninger. Derfor har forebyggelse og håndtering af affald fået højeste prioritet i EU's sjette miljøhandlingsprogram.
- 2) Affaldsdeponering er stadig den fremherskende metode til bortskaffelse af affald i mange dele af EU. Deponeringsanlæg med lave miljøstandarder udgør ofte en trussel mod sundhed og miljø ved at forurene luft, vand og jord og ved at bidrage til den globale opvarmning med udledningen af drivhusgasser.
- 3) Ifølge det såkaldte affaldshierarki bør affaldsdeponering kun anvendes som en sidste udvej, mens forebyggelse, genbrug og genvinding bør foretrækkes.
- 4) Nærhedsprincippet og målet om selv at kunne bortskaffe affald på alle niveauer udgør hjørnestenene i EU's affaldspolitik.

på sin 62. plenarforsamling den 16. og 17. november 2005 (mødet den 17. november) enstemmigt vedtaget følgende perspektivrapport:

1. Regionsudvalgets holdning

Regionsudvalget

Generelle bemærkninger

- 1.1 **bifalder** Kommissionens anmodning om Regionsudvalgets rapport, der er den første af sin art, der udarbejdes om gennemførelsen af et EU-direktiv om miljøpolitik på regionalt og lokalt plan, hvilket styrker samarbejdet mellem Kommissionen og Regionsudvalget;
- 1.2 **bifalder** de lokale og regionale myndigheders aktive deltagelse i sin undersøgelse om gennemførelsen af deponeringsdirektivet på regionalt og lokalt plan, som påviser direktivets betydning for det regionale og lokale niveau;
- 1.3 **påpeger**, at gennemførelsen af deponeringsdirektivet på regionalt og lokalt plan i de 25 medlemsstater danner et broget billede, på grund af forskellige demografiske og geografiske situationer, forskellige organisationsstrukturer og affaldshåndteringssystemer i medlemsstaternes regioner og kommuner;
- 1.4 **understreger**, at medlemsstaternes lokale og regionale myndigheder har ansvaret for gennemførelsen af en væsentlig del af EU's miljøpolitik, hvoraf affaldshåndtering udgør et af de vigtigste aspekter. Det er som oftest de regionale myndigheder, der er ansvarlige for udstedelse af deponeringstilladelser, godkendelse af indretningsplaner for deponeringsanlæg,

nedlukningsprocedurer, kontrol og tilsyn, mens de lokale myndigheder generelt spiller en væsentlig rolle i forbindelse med placeringen af deponeringsanlæg og har ansvaret for infrastrukturen for indsamling af husholdningsaffald. Gennemførelsen af direktivet forudsætter et tæt samarbejde på alle myndighedsniveauer;

- 1.5 **påpeger**, at det kræver en væsentlig indsats at gå fra simpel bortskaffelse af affald mod en mere bæredygtig politik med fokus på forebyggelse, genbrug og genvinding, og at de lokale og regionale myndigheder har behov for flere menneskelige og finansielle ressourcer;
- 1.6 **konkluderer**, at affaldspolitikken generelt, og deponeringspolitikken i særdeleshed, har størst indvirkning på lokalt plan, og at det derfor er nødvendigt især at inddrage lokale aktører. Lokalbefolkningen høres af de fleste lokale og regionale myndigheder vedrørende placeringen af deponeringsanlæg og under tilladelsesproceduren. NGO'er høres af myndighederne i halvdelen af tilfældene, mens lokale virksomheder kun sjældent inddrages;

Gennemførelsesindsats/nuværende gennemførelsesniveau

- 1.7 **mener**, at der i de fleste medlemsstater på nationalt og/eller regionalt plan er blevet gjort en væsentlig indsats for at omsætte deponeringsdirektivet i national og/eller regional lovgivning. En række medlemsstater har dog ikke overholdt tidsfristen³ for gennemførelsen af en national strategi til at reducere den mængde af bionedbrydeligt affald, der deponeres, hvilket har forsinket opfyldelsen af reduktionsmålene;
- 1.8 **konstaterer**, at besvarelserne af spørgeskemaet og supplerende undersøgelser viser store forskelle i gennemførelsesniveauet i EU. Mange medlemsstater, og følgelig et stort antal lokale og regionale myndigheder, støder på store vanskeligheder ved overholdelsen af dette direktiv, mens andre tilpasser sig dets krav uden nævneværdige problemer.
- 1.9 **påpeger**, at der ifølge lokale og regionale myndigheder er gjort en betydelig indsats for at sikre, at deponeringsanlæg opfylder de tekniske krav. Det er imidlertid nødvendigt, at en række medlemsstater yder en ekstra indsats. Langt de fleste deponeringsanlæg opfylder efter sigende allerede kravene i direktivet eller skal moderniseres inden 2007, og de anlæg, der ikke opfylder kravene, vil blive lukket ned;
- 1.10 **bemærker**, at eksisterende deponeringsanlæg i de nye medlemsstater i øjeblikket generelt opfylder deponeringsdirektivets krav i mindre grad end deponeringsanlæg i de gamle medlemsstater, hvilket hovedsageligt skyldes de nye medlemsstaters korte tradition for affaldshåndtering og at nationale affaldsstrategier først er indført for nylig;
- 1.11 **beklager**, at flertallet af lokale og regionale myndigheder i forbindelse med direktivets omsættelse og efterfølgende gennemførelse i de respektive medlemsstater mener, at de ikke er

³

16. juli 2003 for de gamle medlemsstater og 1. maj 2004 for de nye medlemsstater.

blevet tilstrækkeligt informeret eller hørt. Generelt er omfanget af høringer større i de gamle medlemsstater, mens oplysningsgraden er større i de nye medlemsstater;

- 1.12 **bifalder**, at deponeringsdirektivet i flere lande har bidraget til en øget overdragelse af ansvar til lokale og regionale myndigheder i forbindelse med deres forvaltning af deponeringsanlæg, navnlig i de nye medlemsstater, men **beklager**, at denne ansvarsoverdragelse kun sjældent er blevet efterfulgt af en tilsvarende overførsel af finansielle og menneskelige ressourcer til udførelse af de nye opgaver, hvilket har øget byrden yderligere for de lokale og regionale myndigheder;
- 1.13 **bekræfter**, at mængden af bionedbrydeligt affald, der deponeres, er faldet, bl.a. som følge af deponeringsdirektivets gennemførelse. Et større fald er konstateret i de områder, hvor lokale og regionale myndigheder allerede inden deponeringsdirektivets ikrafttrædelse havde truffet foranstaltninger til at reducere mængden af deponeret bionedbrydeligt affald, bl.a. gennem oplysningskampagner, særskilte indsamlingssystemer og lovinstrumenter (f.eks. bestemmelser om selektiv indsamling);
- 1.14 **understreger**, at direktivet udelukkende fastsætter mål for begrænsningen af den affaldsmængde, der deponeres, men ikke for anvendelsen af andre affaldsbehandlingsordninger ved for eksempel at fastsætte mål for genvinding som i direktivet om affald af elektrisk og elektronisk udstyr;

Omfanget af affaldsdeponering

- 1.15 **gentager**, at der generelt er store forskelle i EU med hensyn til affaldsproduktion og – behandling, navnlig hvad angår omfanget af affaldsdeponering. Flere medlemsstater har formået at afkoble affaldsproduktion fra økonomisk vækst, har i betydelig grad reduceret den mængde af bionedbrydeligt affald, der deponeres, og opfylder allerede de fremtidige reduktionsmål, der fastsættes i direktivet. I andre medlemsstater er affaldsproduktionen imidlertid i konstant stigning og affaldsdeponering er stadig fremherskende;
- 1.16 **påpeger**, at der fremover i hele EU kan forventes et fald i omfanget af deponering, i det mindste for kommunalt affald. Der vil dog på trods af initiativer til forebyggelse og genvinding af affald fortsat være behov for at deponere ikke-brændbart affald og restaffald, der ikke kan genvindes, og det forventes derfor, at affaldsdeponering også fremover vil spille en rolle i affaldskæden;

De vigtigste gennemførelsesproblemer

- 1.17 **peger på** følgende punkter som de vigtigste problemer, som lokale og regionale myndigheder støder på i forbindelse med gennemførelsen af direktivet:

- a. *Opfyldelse af målene om at reducere den mængde af bionedbrydeligt affald, der deponeres*: Dette opfattes især som et problem af lokale og regionale myndigheder i de medlemsstater, der endnu ikke har eller først for nylig har vedtaget en national strategi til reduktion af bionedbrydeligt affald. Det går ofte hånd i hånd med et underudviklet marked for genbrug af bionedbrydeligt affald i disse lande. Herudover betragtes manglen på effektive redskaber til at reducere mængden af bionedbrydeligt affald i de nationale strategier som et problem.
- b. *Udformning, drift og efterbehandling af deponeringsanlæg*: De fleste myndigheder støder på problemer i forbindelse med udformningen, driften og i særdeleshed efterbehandlingen. De strenge tekniske krav er undertiden problematiske, da de ikke giver spillerum for tilpasninger til lokale geologiske forhold, innovative teknikker eller ny viden.
- c. *Mangel på midler og menneskelige ressourcer*: Det kræver betydelige finansielle og menneskelige ressourcer at ændre den nuværende affaldspolitik fra overvejende deponering til en mere bæredygtig tilgang. De fleste lokale og regionale myndigheder, navnlig dem i de nye medlemsstater, har særligt i forbindelse med gennemførelsen af målene for bionedbrydeligt affald opfattet manglen på disse ressourcer som et stort problem.
- d. *Mangel på offentlig bevidsthed*: Mange lokale og regionale myndigheder har svært ved at øge den offentlige bevidsthed og motivere borgere og virksomheder til at samarbejde om selektive indsamlingsordninger.
- e. *Procedurernes kompleksitet*: Som følge af deponeringsdirektivet er tilladelsesprocedurerne blevet mere komplekse og langvarige, navnlig i de lande, der ikke tidligere har haft en egentlig deponeringspolitik.
- f. *Ukontrolleret deponering*: Hidtil har deponering ofte været en meget billig metode til at bortskaffe affald. Højere deponeringsafgifter medfører ofte en øget ukontrolleret deponering, hvilket der bør skrives konsekvent ind overfor.
- g. *Transport af affald*: Som følge af deponeringsdirektivet er mange lokale deponeringsanlæg blevet nedlukket, og nye deponeringsanlæg betjener større områder. Det giver ofte anledning til øget transport, hvilket er mere omkostningsfuldt og har en miljøskadelig virkning. Problemet kan især mærkes i tyndt befolkede egne.
- h. *Mangel på lige vilkår*: Forskellige tidsfrister for gennemførelsen af direktivet, forskellige miljøstandarder og bortskaffelsesomkostninger samt delvist forskellige definitioner på genvinding betyder, at der endnu ikke er skabt lige vilkår medlemsstaterne imellem (og undertiden heller ikke indenfor den enkelte medlemsstat). Der er derfor ofte stærke finansielle incitamenter til lovligt eller ulovligt at eksportere affald til nabolande og

derved modvirke nærhedsprincippet og målet om selv at kunne bortskaffe affald. Herudover medfører det også øget transport af affald over lange strækninger.

- i. *Risiko for snæversynet tilgang:* Der er en risiko for, at direktivet kun tilskynder til en reduktion i kommunalt affald, mens andre affaldskategorier forsømmes, som for eksempel industriaffald, hvor en reduktion også er yderst vigtig.
- j. *Mangel på retningslinjer:* Det kan være vanskeligt at fremme en selektiv indsamling af bionedbrydeligt affald og etablere et genbrugsmarked for denne type affald, da der ikke eksisterer retningslinjer eller referencer på området.

Omkostninger og fordele

- 1.18 **konkluderer**, at lokale og regionale myndigheder rapporterer om stigende omkostninger til affaldsdeponering som følge af direktivets gennemførelse. Byrden er dog mindre for myndighederne end for deponeringsoperatører, borgere og virksomheder, som får påført de øgede omkostninger af operatørerne;
- 1.19 **konkluderer**, at kun et lille antal lokale og regionale myndigheder har modtaget specifik støtte til delvis eller fuld dækning af udgifterne ved deponeringsdirektivets gennemførelse, og at gennemførelsen af direktivet for de myndigheder, der har modtaget ekstra støtte, generelt viser sig at være mindre vanskelig;
- 1.20 **understreger**, at gennemførelsen af direktivet ifølge langt de fleste lokale og regionale myndigheder har en gavnlig effekt på miljøet. Den gavnlige effekt viser sig ved en reduktion af deponeringens konsekvenser for overfladevand, grundvand, jord og luft og menneskers sundhed. Herudover kan direktivet bidrage til en reduktion af drivhusgasser. De myndigheder, der kun ser en lille eller slet ingen gavnlig effekt på miljøet, opererer i de medlemsstater, hvor en lovgivning svarende til direktivet i forvejen eksisterer;
- 1.21 **påpeger**, at det som følge af deponeringsdirektivets gennemførelse forventes, at de samlede omkostninger ved oprensning af deponeringsanlægs jord og grundvand reduceres;
- 1.22 **understreger**, at gennemførelsen af deponeringsdirektivet ifølge de fleste lokale og regionale myndigheder har bidraget til at fremme mere avancerede deponeringsteknologier med miljømæssige og økonomiske fordele, f.eks. genvinding af gas fra deponeringsanlæg til energiproduktion. Direktivet giver imidlertid ikke råderum for anvendelse af innovative teknikker og fremmer herved en status quo-situation efter de indledende teknologiske fremskridt;
- 1.23 **pointerer**, at hvis gennemførelsen af deponeringsdirektivet bidrager til en diversificering af affaldsbehandlingsordninger, kan det fremme skabelsen af arbejdspladser i affaldssektoren;

- 1.24 **bemærker**, at størstedelen af de lokale og regionale myndigheder fremfører, at den afgift, som deponeringsoperatørerne opkræver, dækker alle deponeringsomkostninger, og at kravene i deponeringsdirektivet derved er opfyldt; **advarer om**, at de deponeringsanlæg, der ikke opfylder kravene, og som tilbyder bortskaffelse af affald til lavere omkostninger, sandsynligvis opmuntrer til eksport af affaldet. Lave deponeringsafgifter er endvidere ikke et tilstrækkeligt incitament til en mere bæredygtig affaldsbortskaffelse;
- 1.25 **konkluderer**, at man ved at styre affaldsmarkedet (deponering) med finansielle instrumenter, såsom deponeringsafgifter eller andre incitamenter, kan fremme brugen af alternative affaldsbehandlingsordninger;
- 1.26 **bemærker**, at de fleste medlemsstater har indført en deponeringsafgift, og at afgiftsniveauet er meget varierende. Over en tredjedel af de lokale og regionale myndigheder har dog hverken indført en deponeringsafgift eller andre finansielle incitamenter til at reducere den mængde af bionedbrydeligt affald, der deponeres. I de fleste af de medlemsstater, der har en deponeringsafgift, indgår afgiften i det generelle budget, men i visse tilfælde går den til særlige miljøfonde, der skal fremme forebyggelsen af affald og finansiere genvindingsordninger;

Succesfaktorer

- 1.27 **konkluderer**, at følgende succesfaktorer er afgørende for en vellykket gennemførelse af deponeringsdirektivet:
- a. *En proaktiv holdning*: Det fremgår klart, at visse initiativer til gennemførelse af det, der resulterede i deponeringsdirektivet, blev iværksat i første halvdel af 1990'erne, eller tidligere, i nogle medlemsstater. Som følge af denne proaktive holdning kunne mange lokale og regionale myndigheder relativt let opfylde tidsfristerne efter, at direktivet var blevet omsat i national eller regional lovgivning.
 - b. *Placering af direktivet i en bredere sammenhæng*: Gennemførelsen af direktivet skal ikke ses som en isoleret politisk foranstaltning. Bortskaffelse af affald er en del af forvaltningen af materielle ressourcer og skal placeres i denne sammenhæng på politisk plan. Det er derfor vigtigt at formulere integrerede nationale, regionale og lokale strategier, der ikke alene hænger sammen med andre affaldsbehandlingsordninger, men også med andre politikområder, f.eks. politikker angående offentlige indkøb og ressourceeffektivitet.
 - c. *Tildeling af midler til lokale og regionale myndigheder til varetagelse af deres ansvarsopgaver*: Oprettelse af nye genanvendelses- og andre alternative affaldsbehandlingsordninger, etablering af oplysningskampagner og forbedring af affaldsdeponering, etc. kræver viden på området samt menneskelige og finansielle ressourcer inden for de lokale og regionale myndigheder. Det er derfor ofte en

forudsætning for opfyldelse af deponeringsdirektivets mål, at der sker en overførsel af midler fra højere myndighedsniveauer, eller at myndighederne får mulighed for at indføre skattemekanismer.

- d. *Samarbejde på alle myndighedsniveauer og udveksling af information:* Eftersom direktivet i praksis skal gennemføres på forskellige myndighedsniveauer i næsten alle medlemsstater, er det afgørende for en vellykket gennemførelse, at der er et tæt samarbejde mellem disse niveauer. Dette indebærer udveksling af viden om, hvordan de nye og strengere krav til opbygning, drift, lukning og efterbehandling af deponeringsanlæg kan imødekommes, og hvordan alternative behandlingsordninger kan iværksættes. Affaldspolitikken står ofte overfor administrative forhindringer mellem nabokommuner og –regioner, f.eks. ved etablering af fælles affaldsbehandlingsanlæg eller genvindingsordninger.
- e. *Finansielle incitamenter:* Eftersom virksomhederne hovedsageligt handler ud fra en økonomisk logik, er det vigtigt at give dem incitamenter til at reducere mængden af affald, der skal deponeres, f.eks. ved at gøre deponeringen dyrere gennem afgifter.
- f. *Støtte til alternativer:* Med henblik på at omdirigere affald fra deponering skal affaldsindehaverne tilbydes økonomisk bæredygtige affaldsbehandlingsalternativer. Sådanne alternativer skal derfor stimuleres, hvis de ikke allerede findes, eller hvis de er utilstrækkelige. For at undgå en stigning i transporten af affald, skal lokale løsninger som hjemmekompostering eller affaldsbehandlingsfaciliteter på virksomhedsgrunde fremmes.
- g. *Bekæmpelse af ukontrolleret deponering:* Stigende omkostninger til affaldsbehandling kan føre til en større udbredelse af ulovlig deponering. En kombination af foranstaltninger kan forebygge og modvirke ulovlig deponering af affald. Disse foranstaltninger kræver, at der – i det mindste i en overgangsperiode - tildeles ekstra menneskelige ressourcer til løsning af denne opgave.
- h. *Øget offentlig bevidsthed og høring af de berørte parter:* Borgeres og virksomheders aktive deltagelse er afgørende for at mindske mængden af affald, der produceres og deponeres. Det er derfor nødvendigt med kommunikationskampagner og høring af de berørte parter kombineret med effektive bestemmelser om infrastruktur.

Bedste praksis

- 1.28 **understreger**, at der findes en række eksempler på bedste praksis i forbindelse med gennemførelsen af deponeringsdirektivet i EU. Det drejer sig bl.a. om innovative teknikker samt politiske foranstaltninger, der har vist sig at være vellykkede. Her nævnes blot nogle få eksempler:

a) **Offentlige oplysningskampagner**

Myndighederne i Devon indgik en **partnerskabsaftale om genvinding** og planlagde og gennemførte en seks måneders oplysnings- og uddannelseskampagne på tværs af regionen. Efter en anmodning om støtte modtog partnerskabet 1,119 million pund til en oplysnings- og analysekampagne fra Departementet for Miljø, Fødevarer og Landbrugsspørgsmål (DEFRA).

Kampagnens målsætninger:

- Øge mængden af genvindingsmaterialer, især ved at fremme deltagelsen i genvindingsordningerne og/eller kvaliteten og kvantiteten af affald til indsamling,
- indsamle information om anvendelsen af de nuværende genvindingsfaciliteter og høre offentligheden om, hvorfor de deltager eller ikke deltager i de tilgængelige genvindingsordninger samt tilskynde dem til at deltage,
- anvende den indsamlede information til oplysningskampagner i fremtiden, således at offentlighedens kendskab til emnet fremmes yderligere.

Kampagnen bestod af 4 hoveddele: affaldsanalyse, kontrol af deltagelse, dør-til-dør-ydelser og medier/uddannelse.

Kampagnens vigtigste resultater:

- Indbyggere har en positiv holdning til genvinding og vil gerne deltage;
- Mangel på deltagelse skyldes ikke uvidenhed, men hovedsageligt praktiske årsager såsom mangel på affaldsbeholdere på gaden, transportfaciliteter eller opbevaringsplads;
- Separat indsamling af affald til genvinding er den foretrukne metode;
- Separat indsamling af affald til genvinding har oplevet en voldsom stigning på 31% i forhold til mængden året før;
- Væksten i affald til deponering er faldet til 0,88% i 2002/2003 i forhold til 3,3% i 2001/2002;
- Offentligheden ønsker at genvinde pap og plastik og søger at få de separate indsamlingsordninger til også at omfatte indsamling af disse materialer, hvor dette endnu ikke er indført;
- Tv-reklamer har vist sig at være det mest effektive medie.

b) **Bekæmpelse af ukontrolleret deponering**

I den **slovakiske by Pezinok** har lukningen af kommunale deponeringsanlæg og højere deponeringsafgifter tilskyndet til ukontrolleret deponering.

Der er derfor truffet følgende foranstaltninger:

- Skabe offentlig bevidsthed, der kan afhjælpe borgernes mangel på information;

- Forbedre miljøundervisningen i skolerne;
- Oprette et miljøpoliti og føre tilsyn med, hvordan offentligheden håndterer affaldet;
- Give officielle organer mere magt til at straffe dem, der bryder reglerne om affald;
- Øge straffene til enkeltpersoner og virksomheder samt forenkle straffeprocedurerne;
- Placere indsamlingssteder til jernskrot i nærheden af deponeringsanlæggene for at mindske affaldsmængden til deponering;
- Placere flaskebeholdere i nærheden af butikker, der sælger varer emballeret i flasker;
- Give borgerne undervisning i hjemmekompostering;
- Samarbejde med grundskolerne om planlægning af indsamling af sammensat emballage;
- Sikre betaling for glasaffald;
- Øge afgifterne på kommunalt affald;
- Reducere afgifterne på sorteret affald.

c) **Finansiel overførsel til forebyggelse og reduktion af affaldsdannelse**

Den **italienske region Marche**, der er et mål 2-område, har anvendt EU's strukturfonde til gennemførelse af sin strategi om forebyggelse og reduktion af kommunal affaldsdannelse. Strategien blev hovedsageligt omsat i praksis gennem finansiering af projekter, der blev gennemført på lokalt plan. Som følge af bred deltagelse fra kommunerne og gode indledende resultater, har regionen besluttet at fortsætte finansieringen af ordningen efter EU-støttens ophør.

d) **Omdannelse af deponeringsanlæg efter lukning**

I det temmelig flade hollandske landskab findes der 30-45 meter høje deponeringsanlæg. Af æstetiske årsager lægges der særlig mange kræfter i omdannelsen af deponeringsanlæggene efter lukning. Eftersom pladsen er begrænset og tilmed dyr gøres deponeringsstederne ofte til et rekreativt område. Desuden omlægges deponeringsanlæggene ofte efter lukning og efterbehandling med henblik på at skabe større accept af anlæggene.

Et eksempel herpå er det tidligere deponeringsanlæg i **Spaarnwoude-regionen**. Efter lukningen blev anlægget ombygget til et fritidsområde med følgende faciliteter:

- indendørs skipist
- klatrevæg
- vandreområde
- mountainbike-rute
- slæderampe.

Desuden blev området beplantet med træer og buske for dermed bedre at passe ind i de omkringliggende omgivelser.

2. **Anbefalinger**

Regionsudvalget

- 2.1 **anbefaler** Kommissionen, medlemsstaterne og de lokale og regionale myndigheder at formidle ovenstående succesfaktorer ud til brede kredse for at støtte en bedre gennemførelse;
- 2.2 **foreslår** at oprette et ekspertcenter, som nationale, regionale og lokale myndigheder, operatører af deponeringsanlæg, ngo'er og andre berørte parter kan kontakte for at få information og rådgivning om særlige (tekniske og organisatoriske) problemer samt til udveksling af bedste praksis, og som kan bidrage til at omsætte anbefalingerne i denne rapport i praksis. Det ville foretrække, at ekspertcentret indgår i en eksisterende organisation som en ny opgave;
- 2.3 **anbefaler**, at innovative teknikker og ny viden tages op til behandling regelmæssigt og meddeles de berørte parter;
- 2.4 **anbefaler** at gøre deponeringsdirektivet til en mere integreret del af EU's affaldspolitik og at fremme en integreret gennemførelse snarere end en gennemførelse på sektorplan;
- 2.5 **appellerer** til Kommissionen om at lette den videre udvikling af genvindingsinitiativer, i særdeleshed gennem den kommende strategi om forebyggelse og genvinding af affald, og om muligt medtage støtteforanstaltninger, især i de mindre medlemsstater, hvor de nødvendige stordriftsfordele er sværere at opnå;
- 2.6 **anmoder** Kommissionen om at gøre en indsats for at fjerne incitamenterne til den såkaldte "turisme på affaldsområdet", der er opstået på grund af de forskellige miljøstandarder i forbindelse med affaldsbehandling og bortskaffelse medlemsstaterne imellem og om at fremskynde tilvejebringelsen af lige vilkår;
- 2.7 **opfordrer til**, at de nationale kompetente myndigheder i højere grad koordinerer deponeringsafgifterne. Dette behøver ikke medføre, at der indføres en harmoniseret deponeringsafgift på fællesskabsniveau, eftersom beskatning på dette område er et særdeles følsomt politisk emne;
- 2.8 **anbefaler** Kommissionen at overvåge gennemførelsen af direktivet nøje ved hjælp af studier og andet forebyggende arbejde for at hjælpe de nationale, regionale og lokale myndigheder med at overholde kravene og undgå overtrædelsesprocedurer. Dette indebærer, at der tildeles tilstrækkelige menneskelige ressourcer til løsning af opgaven;
- 2.9 **anmoder** Kommissionen om at undersøge, i hvor høj grad reduktionen af bionedbrydeligt affald til deponering har gjort det muligt at anvende foranstaltninger, der er mere effektive, når det gælder reduktion af indvirkninger på miljøet;

- 2.10 **anmoder** Kommissionen om, når den evaluerer deponeringsdirektivet, at indarbejde mere fleksibilitet angående:
- kravene om udformning og anlæggelse af deponeringssteder, således at de kan tilpasses til de lokale geologiske omstændigheder. Dette kan ske ved at indføje en definition af målet (et minimum-beskyttelsesniveau) snarere end af midlerne til at nå målet;
 - innovative teknikker til at forebygge stagnation i de tilfælde, hvor der ikke kan gøres brug af nye metoder;
- 2.11 **opfordrer** Kommissionen til at tilføje den lokale og regionale dimension til formuleringen af den fremtidige europæiske politik om affaldshåndtering generelt og om deponering af affald i særdeleshed;
- 2.12 **opfordrer** medlemsstaterne til at sikre, at deres nationale strategier om reduktion af bioaffald til deponering ikke kun fører til reduktion af deponering og forbrænding af affald, men at de også indebærer foranstaltninger, der er mere effektive til at reducere indvirkningerne på miljøet;
- 2.13 **opfordrer** medlemsstaterne til at sikre, at lokale og regionale myndigheder involveres fuldt ud i gennemførelsesbestemmelserne til EU-lovgivning, når de, som det er tilfældet med deponeringsdirektivet, løfter den største byrde i forbindelse med omsættelse af direktivet i praksis;
- 2.14 **opfordrer** medlemsstaterne til at sikre at overførslen af ansvarsområder til lokale og regionale myndigheder ledsages af overførsel af ressourcer;
- 2.15 **appellerer** til medlemsstaterne om at fremme et tæt samarbejde på alle myndighedsniveauer med henblik på en hurtig gennemførelse af direktivet;
- 2.16 **appellerer** til lokale og regionale myndigheder om at inddrage alle de berørte parter fuldt ud i beslutningerne om deponering i særdeleshed og om affaldspolitik generelt;

- 2.17 **tilbyder** at spille en væsentlig partner-rolle i de høringer, der skal ledsage den efterfølgende evaluering af deponeringsdirektivet i særdeleshed og af affaldspolitik generelt.

Bruxelles, den 17. november 2005

Peter Straub
Formand for
Regionsudvalget

Gerhard Stahl
Generalsekretær for
Regionsudvalget
